

Una altra mena de guerra

Si al voltant del cap hi té vuit braços, amb la part inferior plena de ventoses, probablement és un pop. Si disposa de molts braços institucionals i tentacles mediàtics, al voltant d'una màquina burocràtica imponent, enarborant lleis i concepcions que fixen una idea monolítica d'Espanya, deu ser l'estat espanyol. Qui el governi en cada moment és secundari. La Transició va permetre replantejar la fórmula de representació i governació, i desplaçar-la del patró dictatorial al de la democràcia formal. Però no va admetre revisar els límits ni la naturalesa profunda de la nació establerta, del subjecte col·lectiu heretat del franquisme, ja definit i realitzat al marge de les voluntats, situat a resguard de les vicissituds de la història. Quan els seus jerarques actuen, potser no són els més destres i competents, però ho fan amb la naturalitat i suficiència de qui administra una veritat tinguda per permanent i inqüestionable. I, quan cal, com ara, tots els braços i tentacles poden actuar coordinats, sense fissures. El fanatisme i la manca d'escrúpols formen part de la seva litúrgia de combat. Per servir i idolatrar el seu pop mitològic particular.

La conformació d'una majoria política sobiranista a Catalunya ha incomodat l'Estat perquè l'ha posat en qüestió. La seva reacció alarmada i irritada ha mostrat allò que, en etapes de claudicació catalana i amb el pop en repòs arrapat a la roca, molts no volien veure: que ja érem una presa. Tan dòcil i adaptada a la captivitat que, no posant en risc la continuïtat de l'estat ni el drenatge de recursos, no calia fer evident la seva condició. Però, quan la presa ha volgut anar a passejar pel seu compte, han emergit d'entre la sorra les cordes, xarxes i manilles que ho impediën. Pres-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

sió jurídica, maltractament econòmic, difamació i distorsió informativa sistemàtica. Què ens havíem cregut?

Darrere del menysteniment a la llengua catalana, l'incompliment de compromisos econòmics o les amenaces i les accions recentralitzadores, hi ha una clara voluntat d'obtenir una *victòria* que renovi la subordinació catalana, la dependència. En l'ADN i en el sistema nerviós de l'Estat hi consta que Catalunya li pertany. I Catalunya ha desafiat l'amo, l'ha posat en evidència i li ha erosionat la reputació internacional. Al món, avui, tothom que estigui interessat en la política sap que Espanya té un greu problema a Catalunya. Algun instint remot del pop aconsellaria negociar, però la lògica de l'Estat demana càstig, exhibir contundència i obtenir venjança.

Quan es reproduceix la dominació i es violenten drets i llibertats, mai no hi ha una pau sòlida. De vegades, els vençuts desisteixen o triuen molt a plantar cara. Però el dominador necessita tenir la força a l'abast, saber que pot mostrar-

la o emprar-la, encara que el conflicte es mantingui en estat latent. Amb el govern del PP a Madrid, després de les maniobres contra l'Estatut, les actuacions contra l'homologació del català, la laminació de competències i l'estat del benestar i, en general, l'actualització de valors i concepcions d'arrel franquista, la declaració de guerra ha estat manifesta. I la gent ho hem entès. Ras i curt: aquesta declaració de guerra, tot i haver estat disfressada per alguns mitjans i cènacles influents des de Catalunya, i menystinguda i encoberta per alguns partits democràtics, ha estat un factor d'estímul del sobiranisme. I encara, mentrestant, la "coalicció" que lamenta disposar d'una majoria insuficient, pactava acords amb l'agressor.

Aquesta guerra ens ha estat declarada com a resposta a la voluntat d'emancipació. No hi ha manera d'evitar-la: és el "xoc de trens". És social i nacional. No és una guerra convencional, però si no l'encarem amb fermesa podem ser vençuts. Renunciar a la confrontació equival a una rendició. L'Estat ha mobilitzat tots els seus recursos. Els fronts són molts, però n'hi ha dos de particularment decisius: l'econòmic i el democràtic. Ara mateix, els principals instruments de pressió de l'Estat són l'ofec econòmic i l'ús de la legalitat al servei dels seus interessos. Ens caldrà avançar decididament, doncs, cap a la gestió completa dels recursos que produïm, i la legitimació d'una consulta que resulti impecable als ulls del món. Per tot plegat, haurérem d'aglutinar les forces del catalanisme i les compromeses a superar la crisi donant prioritat a la defensa de l'estat del benestar. I desemmascarar les ventoses de la cinquena columna que actua en la política catalana amb l'objectiu d'anul·lar-nos.

Hem d'aconseguir la gestió completa dels recursos que produïm i la legitimació d'una consulta que resulti impecable als ulls del món